

MANERES DE VEURE

La Gisela, des que té ús de raó, és molt presumida. Un dels moments feliços de cada jornada és quan la mare la pentina i l'arregla, i entre totes dues decideixen quin vestit triaran.

Aquest ritual diari està sotmès a diversos atzars. Tothom sap que no tots els dies són iguals, i que n'hi ha de més solemnes que els altres. Avui, la Maria les ha convidades a berenar. La Maria és una persona molt estimada per tota la família, perquè quan la Gisela era molt petita, ella en tenia cura, en qualitat d'això que ara se'n diu cangur, sense voler desmerèixer. Al contrari!

Mare i filla es passen una bona estona dubtant i escollint, no pas sense controvèrsia, però al final es posen d'acord sobre el conjunt de la presentació i de la indumentària. Un cop aconseguida la necessària conformitat, la mare diu:

—Sobretot, Gisela, vés amb molt de compte. No t'embrutis el vestit, ni les mans, ni la cara ni res. Jo et vindré a buscar a l'escola i d'allí anirem directament al berenar de la Maria. No tindriem temps de tornar a casa i tornar-te a mudar. Ah! I no t'escabellis... M'ho promets?

—Sí, mare —respon la Gisela amb una sincera convicció.

Amb aquella mica d'ai al cor que tenen les mares quan se separen dels fills, la mare deixa la Gisela a l'escola i li fa una recomanació final:

—Ja et recordes de tot el que t'he dit, oi?

—Sí, mare.

Però la nena, en aquells moments, ja té una altra preocupació. La Gisela té cinc anys, els quals, així a primer cop d'ull, semblen molt pocs d'acord amb les obsessions de la gent gran. Però la Gisela se sap les seves coses... Hi ha un nen condeixeble seu que li té la voluntat robada. Es diu Roger i li agrada molt. Quin efecte produirà a n'en Roger, avui que va tan mudada? Com la trobarà? La nena intueix que hi ha episodis en la vida de les persones que poden ésser definitius.

La tarda transcorre lentament per a la mare, que

és patidora de mena. Ha estat a punt, en dues o tres ocasions, de telefonar a l'escola per preguntar si tot anava bé. Però es domina, no voldria pas fer un paper poc airós.

A les cinc en punt (una mica abans de l'hora convinguda), la mare es presenta a l'escola i s'espera al vestíbul. Ja hi ha dues mares més, d'aquelles que passen ànsia, i entaulen una conversa basada en la intranquil·litat constant que ocasionen els fills fins que no se'ls torna a reveure. Els arriba, procedent del pati de l'escola, una xiscladissa que fa pensar en una gran gàbia d'ocells.

A les cinc i deu, surt una professora per una petita porta lateral. Se la veu esgotada i més aviat amb una espurna de mal humor. "Ara, ara", diu a les mares. "Sortiran de seguida". El nombre de progenitores ha augmentat i tot i que la seva piuladissa no es pot comparar amb la que prové del pati, també es nota.

La professora obre els batents d'una porta gran i comencen a sortir criatures, com si l'escola vessés. La Gisela no es troba entre la primera onada i la mare manté la dosi d'angúnia que li és pròpia.

Finalment (era d'esperar) fa aparició la Gisela, d'una manera espectacular. Ofereix un aspecte desolador. Va despentinada, porta el vestit brut —amb esquinços a les mànigues i als voravius— i duu les mitges al garró. Ha perdut una sabata (que troben tot seguit, és clar), i presenta taques que semblen de fang a la cara i a les mans.

—Què has fet, Gisela? —cria dramàticament la mare, adreçant-se en part a la nena i en part a les mares allí presents—. Que no ho saps, que ara hem d'anar a casa de la Maria?

La Gisela, compungida però digna, respon:

—Sí, mare, jo sí que ho sé. Però el Roger no que no ho sabia. ♦

Text: Pere Calders
Il·lustració: Maria Rius

